

25-JARIG BESTAAN AMSTERDAMSCH A CAPPELLA-KOOR

Verleden week herdacht het bekende à Cappella-koor onder leiding van den heer Antoon Averkamp, het feit, dat het vóór 25 jaar werd gesticht. Onze foto geeft een groep der leden met in het midden, zittend, den directeur A. Averkamp. *(V.E.B.)*

rumoer door de tentenstraten, en de brooddronkenheid was aanstekelijk. Kanjers van jongens met groote petten op, timmerden on het oog hunner breedgerokte vriendinnen op de koppen van Jut, of vertoonden in de schiettenten hun kunststukken, zoodat het voortdurend door de drensende muziek heen knetterde als een snel en scherp pelotonvuur. In de poffertjes- en wafelkramen, aan de zuur- en vischtenten werden de versnaperingen in meer dan overvloedige mate verorberd; helgele biertjes en paarsroode limonades werden bij groote hoeveelheden geplengd, en in de kakelbonte spullen, bloedverstijvende tooverhuizen, in naïef gedécoreerde omgeving vergaapten de kleine-kinderen, die men in het gewone doen groote-menschen noemt, zich aan de dolle grimassen en jolige zwetserijen van de dikarmige athleten, schoone juffers in tricots en gelukzalige hanswortsten.

In een hoekje, niet ver van den ernstigen silhouettenknipper, den artist, die den ergsten rumoeren ontvluchtte, stond Aagje, de daghit. Ze was bleek en sproeterig, flauwe oogjes kwijnden onder witte wenkbrauwen, het geelwitte hoofdhaar was piekerig en iel, en eindigde in een vlecht, niet grooter dan een middelmatige wijsvinger. Het platte dunne lijfje werd strak omspannen door een blauwkatoenen jurkje dat te kort was, zoodat er van onder uitspichtten de vormelooze beentjes met groote wijde rijglaarzen. Op het kleine arme hoofd stond een oud zwart zijden hoedje met een aigrette versierd, en die bekronende, gehavende

EEN PORCELEINGROEP,

opgesteld door den heer W. van den Heuvel en vertoond op een kunstavond, gegeven te Baarn ten bate van het Pensioenfonds en de kas der Nederl. Vereeniging tot bescherming van dieren, afd. Gooi en Eemland.

aigrette was wel het allerbelachelijkst van dit heele sjiemielen-verschijninkje.

Er waren heel wat kennisjes voorbijgekomen, en bijna allen aan den arm van jongens, lachend en stoeiend met roode pretgezichten. Van haar had echter niemand notitie genomen, en wanneer er een haar aleens aankeek, was het om haar uit te lachen. En toch, wat zou ze ook graag meedoen; dat wilde gehos en gestamp trok haar niet aan, maar er waren toch ook vele paartjes, die rustig zich vermaakten, eens een ritje in den draaimolen mee deden, wat rondwandelen, — alles bekijken op zichzelf was toch ook al een heel pleizier — in een tent hier of daar door vaardigheid en goed geluk een prijsje trachtten te winnen, en dan in een biertentje of melkhuis gingen uitrusten van al de pret.

Maar niemand nam er ook maar de geringste notitie van haar. Was ze te bedeesd? Moest ze brutaler zijn, zooals al die anderen? Ze poogde zich wel wijs te maken, dat dit de eenige oorzaak was, maar in den grond begreep ze wel, dat haar uiterlijk de jongens niet aantrok. Het was altijd zoo geweest, en zou wel altijd zoo blijven, zoo poogde ze zich wel eens te .... troosten, maar .... ze was jong, achttien jaar nauwelijks, en dan kan je toch den kamp met het leven nog maar niet opgeven, al ben je een arm, onooglijk meisje, je wil toch ook lèven, je wil toch ook iets, al is het nog zoo luttel, medegenieten van al de vreugden, die het bestaan op de wereld bieden kan.

Zoo stond ze weer hier, als het ware te wachten op de kans van haar geluk. Ach, ze zou met zoo weinig tevreden zijn: een buurjongen, die met haar eens in den draaimolen zitten ging; één die haar meenam om haar op een bordje poffertjes te trakteeren, ... het zou al een zalige gebeurtenis zijn, maar wiè zou haar met haar magere gezicht en haar zonnesproeten nog trakteeren? ....

Zoo stond ze temidden van de vroolijke drommen, en tobde, tobde maar aldoor verder ....

Toen, ineens, begon de droom, die werkelijkheid was, maar zoo mooi, zoo verrukkelijk, dat het een droom geleek. Nelis uit den kruidenierswinkel kwam op haar toe. Hij was alleen. Kranig zag hij eruit met zijn Zondagsche pak en zijn sportpet, en hoe sjiek, die sigaret in zijn mond. Hij hoefde niet opzij te gaan voor den fijnsten meneer.

„Wat sta je daar alleen, Aag," begon hij op vriendelijken, ietwat beschermenden toon.

„Ik .... ik wacht," antwoordde ze bedremmeld, niet goed wetend wat ze zei.

„Op wien?" malde hij, op superieure wijze glimlachend om haar verwarring en stumperigheid.

Toen, ineens, had het meisje een oogenblik van flinkheid in haar anders zoo slappe, baloorige leventje: „Op jou".

Ze schrok er zelve van. Hoe durfde ze zóó iets vreeselijks? Maar toen hij den arm door den hare stak, en haar lachend en pratend naar een poffertjeskraam leidde, huilde ze bijna van blijdschap. Hij was zoo vriendelijk voor haar als nog nooit iemand in haar heele leven geweest was. „Ik bemin hem", zei ze zacht in zichzelve, en de woorden mochten aan een goedkoopen roman ontleend zijn, de gemeendheid, de waarachtigheid was er niet minder om.

Ze aten ieder een bordje, Nelis dronk bier.

Ze had een hoogroode kleur van blijdschap, toen ze aan Nelis' arm de kraam kwam uitstappen. En hij? Alsof het niet op kon, zoo kuierde hij met haar naar een hoepla-tent. „Zes ringe voor 'n dubbeltje" gilden de jongens.

„Eens probeere?" deed Nelis.

„Ik durf niet," aarzelde Aagje.

„Geef mij er zes," gebood Nelis den jongen. En met de ringen in de hand vroeg Nelis haar, met een blik van geblaseerdheid al de kostelijke stukken — karaffen, wekkers, vazen, en verdere heerlijkheden — omvattend, wat ze nu wel zou willen winnen. Met glinsterende oogen stond het meisje alles te bekijken, en wees toen op een houten klokje, dat met koper gemonteerd was.

„Wat 'n pronkstuk", zei ze vol geestdrift, — „hè, wat zou ik dat graag hebben ...."

„Gooi dan een van deze zes ringen erover heen, en je hèbt het," zei Nelis lachend.

„Ik dùrf niet," weifelde Aagje. — Hij deed het haar voor, en miste. Maar hij vond dat heelemaal niet zoo erg.

„Zoo, nou jij."

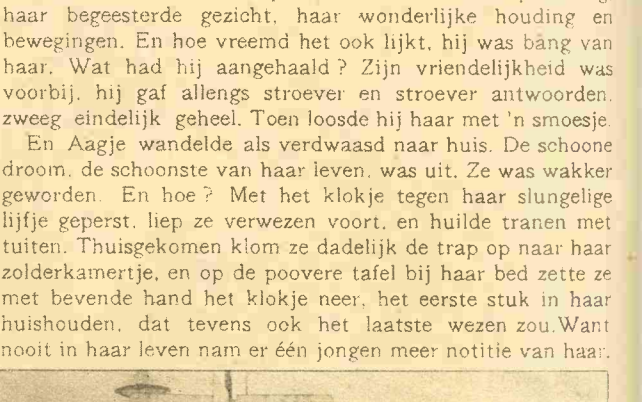
— En 't meisje wierp de ringen; ze deed het met een ernst als hing haar leven ervan af. Ze beefde van inspanning, en transpireerde onder haar zware zijden hoedje. Drie misten, de vierde ring was raak: daar lag hij rondom 't prachtige klokje, precies zoo rond 't voetstuk heen, als was hij door een zorgzame hand daar neergelegd. Het meisje deed haar oogen dicht. Ze twijfelde of ze wel goed had gezien, maar een van de jongens gaf haar het klokje. „Een klok! Wat moet jij nou met 'n klok!" schaterde hij.

Het meisje drukte het klokje tegen zich aan, alsof ze het knuffelen wilde. Het was haar wonderlijk te moede, zoo gelukkig was ze nog nooit geweest; de wereld had voor haar in nauwelijks een uur een geheel ander aspect gekregen.

„Wat moet jij nou met 'n klok," lachte hij nogeens, en ze antwoordde met een gemeenplaats, een zegswijze van het volk, doch haar extatisch gelukkige gezicht gaf een nieuwe, voor haar diepe beteekenis daaraan: „Het is het eerste stuk in m'n huishouden," zei ze.

Nelis keek haar aan. Hij verschrikte van haar opwinding, haar begeesterde gezicht, haar wonderlijke houding en bewegingen. En hoe vreemd het ook lijkt, hij was bang van haar. Wat had hij aangehaald? Zijn vriendelijkheid was voorbij, hij gaf allengs stroever en stroever antwoorden, zweeg eindelijk geheel. Toen loosde hij haar met 'n smoesje.

En Aagje wandelde als verdwaasd naar huis. De schoone droom, de schoonste van haar leven, was uit. Ze was wakker geworden. En hoe? Met het klokje tegen haar slungelige lijfje geperst, liep ze verwezen voort, en huilde tranen met tuiten. Thuisgekomen klom ze dadelijk de trap op naar haar zolderkamertje, en op de poovere tafel bij haar bed zette ze met bevende hand het klokje neer, het eerste stuk in haar huishouden, dat tevens ook het laatste wezen zou. Want nooit in haar leven nam er één jongen meer notitie van haar.

RHYTHMISCHE DANSEN,

onder leiding van Mejuffrouw Dora Werst, gegeven op een kunstavond te Baarn, ten bate van het Pensioenfonds en de kas der Nederl. Vereeniging tot bescherming van dieren, afd. Gooi en Eemland.

EEN 60 K.M. WANDELTOCHT.

De Haagsche Sportvereeniging „Steeds Voorwaarts" organiseerde Zondag 12 December een wandeltocht van 60 K.M. over Rotterdam, Zoetermeer en Zegwaard. De deelnemers, 35 in getal, vertrokken 's morgens half 8 van hotel Terminus en arriveerden, zonder uitvallers, 's middags om half zes weder aldaar. *(Foto Hijmans.)*

EEN JEUGDIG SPORTSMAN.

De 11-jarige Jan Korlvinke, bekend door zijn kranige prestaties op verscheidene wandeltochten, heeft onder controle van een tweetal bestuursleden van „H.A.V." en den bekenden „Sport Opa," (staande tusschen de twee dames) weder een aardige wandeling volbracht. In 7 uur 32 min., een rust van 35 min. inbegrepen, marcheerde hij heen en terug Den Haag-Rotterdam. Verder liepen Zondag van dezelfde vereeniging de heeren J.W. Veltman en Van Taanen, (in gezelschap van de dames Veltman en Vermeulen per rijwiel) van den Haag naar A'dam (60 K.M.) in 7 uur 42 min. *(foto Hijmans.)*

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.